

IRGENS-JENSEN HALVORSEN SINDING

Jonas Båtstrand, violin
Helge Kjekshus, piano

SIMAX
classics

LUDVIG IRGENS-JENSEN (1894-1969)
VIOLIN SONATA IN B FLAT MAJOR 33:13

- 1 I *Allegretto* 10:08
- 2 II *Andante serioso* 08:55
- 3 III *Allegretto amabile* 05:36
- 4 IV *Vivace* 08:34

JOHAN HALVORSEN (1864-1935)
5 CAPRICCIO. ALLEGRO DE CONCERT, OP. 9 07:11

CHRISTIAN SINDING (1856-1941)
SUITE FÜR VIOLINE SOLO, OP. 123 27:35

- 6 I *Introduction - Allegro risoluto* 03:11
- 7 II *Sarabande - Adagio* 02:39
- 8 III *Bourrée - Moderato* 02:56
- 9 IV *Chaconne - Andante - Piu Mosso - Non troppo allegro -
Con brio - Moderato - Meno mosso - Andante* 08:50
- 10 V *Gavotte* 03:45
- 11 VI *Minuetto I* 03:14
- 12 VII *Minuetto II* 03:00

JONAS BÅTSTRAND, VIOLIN
HELGE KJEKSHUS, PIANO

OVERLOOKED AND UNDervalUED NORWEGIAN VIOLIN MUSIC

by Arvid O. Vollsnes

The violin and the piano were certainly two of the most important instruments at the end of the 1800s and far into the 1900s. The instruments were found in many a home and were played by amateurs young and old. On the large concert stage there was a distinct aura around the violin virtuosos and the piano magicians, and there is a striking number of records with violin and piano in the early history of the gramophone.

There was a constantly growing need for new music for the instruments, and composers contributed with easy pieces, arrangements of familiar music and demanding, well cultivated music; the scope was great. In Norway, it is in

particular Edvard Grieg's three violin sonatas that remain in the repertoire. But there is still other good violin music to be rediscovered and given a new launch, for example the three works on this recording. These are compositions by leading Norwegian composers and they ought to become a part of our Norwegian tradition.

Johan Halvorsen: *Capriccio. Allegro de concert* for violin and piano, opus 9.

Johan Halvorsen (1864-1935) was the type of musician who wanted to deal with everything – he was a violin virtuoso, conductor and composer. He became a professional musician at 15 years of age and travelled around Europe to play and learn more.

For one season (1885-86) he was the concert-master in Bergen, and after several years abroad, he was called back to Bergen in 1893 and took over directing both the theatre music and the symphony orchestra "Harmonien", today's Bergen Philharmonic Orchestra. His virtuoso career was then scaled down.

The National Theatre in Kristiania (Oslo) was opened in 1899, and Halvorsen became capellmeister and responsible for all the music. The orchestra not only had to play overtures and entr'actes, but also to be the opera orchestra and have the function of a symphony orchestra with almost weekly concerts. Halvorsen constantly had to compose music for the theatre, arrange and rewrite. In 1919 the orchestra became part of the core of "Filharmonien", today the Oslo Philharmonic Orchestra, and Halvorsen found time to write his three symphonies, but also continued with his stage music, such as "Reisen til julestjernen" (Journey to the Christmas Star).

In the autumn of 1887 Halvorsen was a violin student of the Russian Adolf Brodsky at the Leipzig Conservatory. Edvard Grieg was in Leipzig at the same time to work with Brodsky, and a warm friendship developed between the three musicians. Christian Sinding and the young German-British composer Frederick Delius also joined the circle. Øyvind Dybsand in his biography of Halvorsen wrote that Grieg obtained help here with some of the technical challenges in his 3rd Violin Sonata (C minor).

It is only around 1891 that Halvorsen appears as a serious composer. He was then concert-master in Helsinki and wrote in the romantic spirit, amongst other things virtuosic variations for his own use, most of them known today for violin and piano. The present **Capriccio** was in fact Halvorsen's first work for full orchestra. The work was also performed in St. Petersburg before the music disappeared. The piano version was published in Copenhagen in 1897 and was dedicated to Halvorsen's friend, the Franco-German violinist Henri Marteau.

The violin fantasia is a musically challenging piece, including the virtuoso violin part. The form is somewhat rhapsodic, with really effective rises and falls, and an expressive, peaceful middle section. The dazzling virtuoso sections come in a long stream, broken up by sudden pauses. Halvorsen composed a score that may be described as having the nature of a Norwegian *halling*, which was certainly regarded as exotic both in Helsinki and St. Petersburg. However, while the Hardanger fiddle here would have had an open A-string as a pedal note, Halvorsen made it rather challenging for himself and other violinists by using E minor, where the fifth note must be B natural, so that the whole section has to be played with double-stopping.

Christian Sinding: Suite for violin solo, opus 123

Christian Sinding (1856-1941) had, for a composer, a typically German education at the conservatory in Leipzig. He worked for short periods as an orchestral musician and also as a conductor, but this was out of necessity; it was his calling as a composer that was

the most important and that demanded all his energy and time. He wanted to write large-scale symphonies and solo concertos and get them published and played, but he is also remembered as a composer of chamber music and songs.

Sinding lived for long periods in Germany; here he had his friends and his public, and here he could be close to new music. Sinding's status in Germany and in large parts of Europe also meant that he shone in Norway, too. In 1910 Parliament granted him a "composer salary", an honorarium for his lifetime, and in 1924 he was the recipient of the first artist's "honorary housing" from the government. He moved into the poet Henrik Wergeland's former home, "Grotten" in the palace grounds.

Eight of Sinding's works for violin and piano have been preserved. An unusual work is his opus 51, *Scènes de la vie*, which could be called a modern suite. Four of the remaining works for violin and piano are called sonatas, three are designated as suites, and then there is this suite for solo violin. They are all "classical" in form, and the suites in particular are linked to the Baroque suite, both in choice of movement, metrical characteristics and contrapuntal form. This was not unusual at the end of the 1800s – think of Edvard Grieg's "Holberg Suite" – and the tendency was reinforced in the so-called "neo-classicism" of the 1900s. Sinding's first suite, called "in the old style", from 1888 became immensely popular and had to be rewritten in an orchestral version.

Suite for solo violin apparently has J.S. Bach's partitas and solo sonatas as models. However, the *Suite* is no *pasticcio* stylistic copy. It is the external framework that is old; the content, melodic form and harmony are Sinding's own. Some of the movements have neutral titles, but we recognise the movement Adagio as a sarabande and the Andante as variations – a chaconne with a descending chromatic bass theme. The Moderato movement is a hybrid: it has elements of Bourrée, but the contours and the dotted notes hint more at a march.

Sinding probably composed this suite around 1918. When the suite was to be printed in 1919, the cantor of St. Thomas's and Bach promoter Karl Straube from Leipzig was in Norway to give concerts and to inspire the holding of Bach festivals by the St. Cecilia Society. The suite was then dedicated to Straube.

Ludvig Irgens-Jensen: *Sonata for violin and piano in B-flat major*

Ludvig Irgens-Jensen (1894-1969) is today most often linked with large-scale orchestral music and songs. His monumental *Passacaglia* (1927) has been played by the greatest orchestras around the world, and he has been called both a "romantic neoclassicist" and a "neoclassical romantic". His "dramatic symphony" *Heimferd* (Homeward Journey) of 1930 also gained new life as the "St. Olav Oratorio", after the occasion for which it was written: the celebration of the 900th anniversary of the victory of Christianity in Norway.

His chamber music is more modest in quantity. The *Piano Quintet* (1927) attracted attention in his youth and again in more recent years. However, his violin works languished. Irgens-Jensen was an unobtrusive, modest man who did not promote his own music, but friends who had played or heard the music, arranged performances.

Irgens-Jensen had a *Scherzo* for violin and piano premiered in 1923 (unfortunately lost) and in 1926 it was the violinist Arve Arvesen and the pianist Elisabeth Reiss who premiered the ***Violin Sonata***. However, it was another friend, the violinist Finn Grüner-Hegge, who collaborated in its recreation. Sketches of parts of the violin sonata have been found that perhaps date back to 1913. At that time Finn Grüner-Hegge and Irgens-Jensen played together a great deal. For themselves and their families they performed all Grieg's sonatas, Brahms and Saint-Sa ns, and they shared a great interest in Max Reger's music. Irgens-Jensen composed a few small pieces for Finn, and he is said to have rushed to his friend every time he made alterations in the sonata: is this an improvement?

The process took many years and stylistically the sonata is also rather different from Irgens-Jensen's large-scale, more modern orchestral works, and the models are clearer. The sonata was premiered at the Nordic Music Days in Stockholm in 1927 and performed several times during the 30s. In 1937 the sonata was recorded by the violinist Helga L kke and the pianist Robert Riefling, but the recording was never released.

Approaches were made to have the sonata performed in Germany, amongst other places. But Irgens-Jensen only had one manuscript and refused, perhaps also on political grounds. He was also thoroughly critical of what he did; all his life he constantly had to try and revise his works. Irgens-Jensen worked on certain revisions of the sonata; amongst other things he took out the rondo. He thought the sonata could be too long for a concert and he would rather have the rondo as a separate work. But the sonata languished until after his death, when pianist Eva Knardahl and the violinist  rnulf Boye Hansen produced it once again.

OVERSETT OG UNDERVURDERT NORSK FIOLINMUSIKK

av Arvid O. Vollsnes

Fiolin og piano var absolutt to av de viktigste instrumentene på slutten av 1800-tallet og langt inn på 1900-tallet. Instrumentene fantes i mange hjem og ble traktert av unge og eldre amatører. På de store konsertscenene var det en egen nimbus rundt fiolinvirtuosene og klaverets trollmenn og kvinner, og det er påfallende mange utgivelser med fiolin og klaver i den tidlige grammofonplatens historie.

Det var da et stadig økende behov for ny musikk for instrumentene, og komponistene bidrog med både lette stykker, arrangementer av kjent musikk og krevende dyptpløyende musikk, spennvidden var stor. I Norge er det særlig Edvard Griegs tre fiolinsonater som er blitt stående på repertoaret.

Men det finnes også mye annen god fiolinmusikk som burde trekkes frem og få en ny start, eksempelvis de tre verkene på denne utgivelsen. Dette er komposisjoner av ledende norske komponister, og de bør inngå i vår norske tradisjon.

Johan Halvorsen: *Capriccio. Allegro de concert* for fiolin og klaver, opus 9,

Johan Halvorsen (1864–1935) hørte til den musikertypen som ville ha med alt – være fiolinvirtuos, dirigent og komponist. Han ble profesjonell musiker 15 år gammel og reiste rundt i Europa for å spille og lære mer. Han var en sesong (1885–86) konsertmester i Bergen, og etter flere år i utlendighet ble han i 1893 kalt tilbake til Bergen og

overtok ledelse av både teatermusikken og symfoniorkestret 'Harmonien', i dag Bergen Filharmoniske Orkester. Da ble virtuoskarrieren trappet ned.

Nationaltheatret i Kristiania (Oslo) ble åpnet i 1899, Halvorsen var kapellmester og ansvarlig for alt det musikalske. Orkestret skulle ikke bare spille ouverturer og mellomakts-musikk, men også være operaorkester og rent symfoniorkester med omtrent ukentlige konserter. Halvorsen måtte stadig komponere musikk for teatret, arrangere og skrive om. I 1919 ble orkestret en del av stammen til 'Filharmonien', Oslo Filharmoniske Orkester, og Halvorsen fikk tid til å komponere sine tre symfonier, men fortsatt også scenemusikk, som «Reisen til julestjernen».

Høsten 1887 var Halvorsen fiolinstudent hos russiske Adolf Brodsky ved Leipzigkonservatoriet. Edvard Grieg var samtidig i Leipzig for å samarbeide med Brodsky, og det oppstod et varmt vennskap mellom disse tre musikerne. I tillegg kom Christian Sinding og den unge tysk-britiske komponisten Frederick Delius inn i kretsen. Øyvind Dybsand skriver i sin Halvorsen-biografi at Grieg fikk her hjelp til noen fiolintekniske utfordringer i sin 3. fiolinsonate (c-moll).

Det er først rundt 1891 at Halvorsen for alvor fremstår som komponist. Han var da konsertmester i Helsinki og skrev i romantikkens ånd bl.a. virtuose variasjonsverker til eget bruk, de fleste er i dag kjent for fiolin og klaver. Denne foreliggende

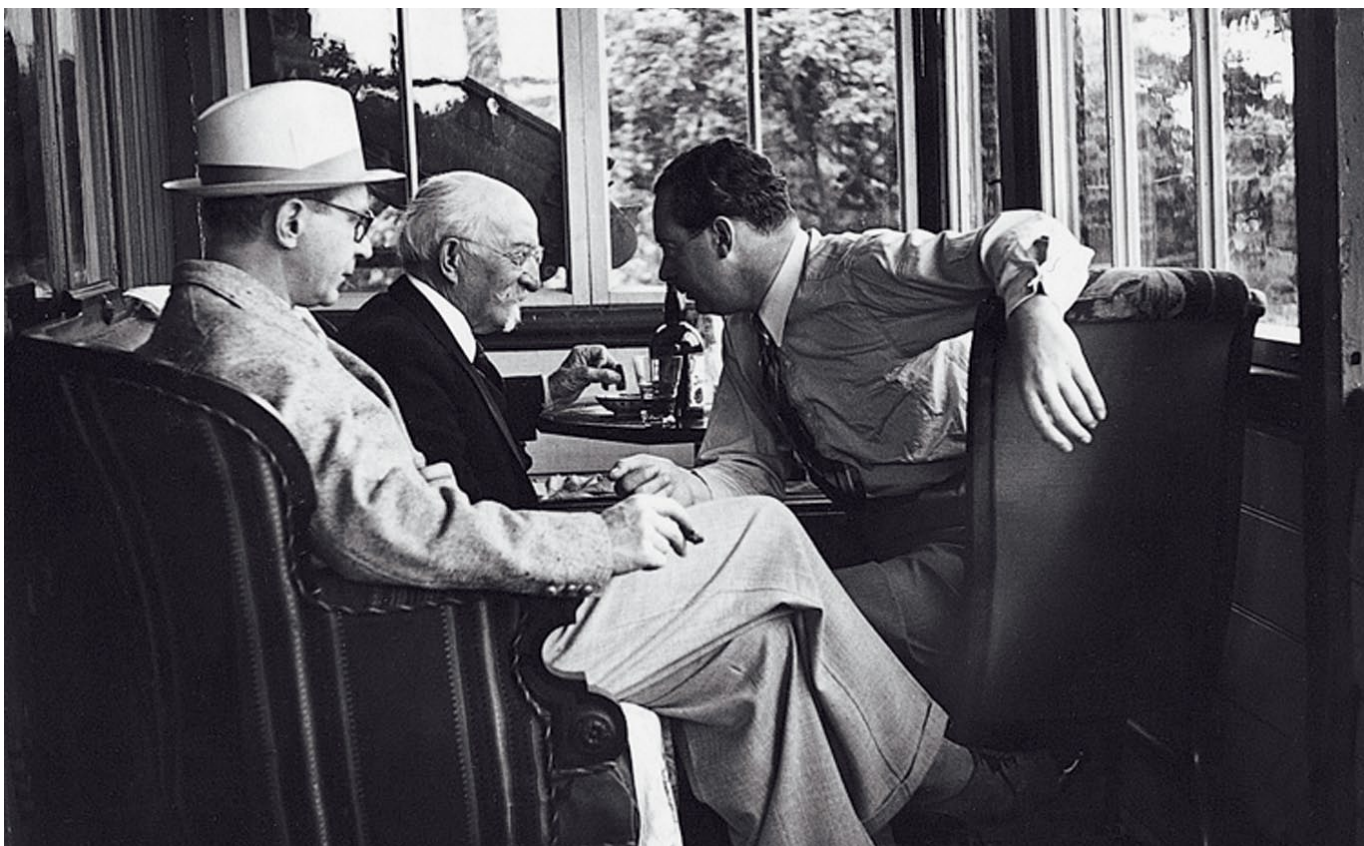
Capriccio var trolig Halvorsens førte verk for fullt orkester. Verket ble også oppført i St. Petersburg før notene forsvant. Klaverversjonen ble utgitt i København i 1897 og er tilegnet Halvorsen venn, den fransk-tyske fiolinisten Henri Marteau.

Denne fiolinfantasien er et utfordrende stykke rent musikalsk, inkludert det virtuose fiolinspillet. Formen er noe rapsodisk, med ganske effektive stigninger og fall, og et uttrykksfull rolig midtparti. De blendende virtuose partiene kommer i en lang strøm som hugges opp med brå stopp. Halvorsen har komponert et parti som kan karakteriseres i retning av en norsk halling, som sikkert ble oppfattet som eksotisk både i Helsinki og Petersburg. Men mens hardingfela her ville hatt en åpen a-streng som borduntone (liggetone), har Halvorsen gjort det litt utfordrende for seg og andre fiolinister ved at e-moll krever kvinten *h*, slik at hele dette partiet må spilles med dobbeltgrep.

Christian Sinding: Suite for fiolin solo, opus 123.

Christian Sinding (1856–1941) fikk en tradisjonell tysk komponistutdannelse ved konservatoriet i Leipzig. Han virket i kortere perioder som orkestermusiker og også dirigent, men dette var av nød, det var kallet som komponist som var det viktigste, og det krevde all energi og tid. Han ønsket å skrive sine store symfonier og solokonserter, og fikk disse utgitt og spilt, men han overlevde som komponist av kammermusikk og sanger.

Sinding bodde i lange perioder i Tyskland, her hadde han sine venner og sitt publikum, og her

Composers Ludvig Irgens-Jensen and Christian Sinding together with conductor Odd Gruner-Hegge.

kunne han være nær den nye musikken. Sindings status i Tyskland og i store deler av Europa fikk ham til å skinne også i Norge. I 1910 bevilget Stortinget ham 'komponistgasje', æreslønn på livstid, og i 1924 fikk han som den første kunstner 'æresbolig' av Regjeringen; han flyttet inn i Wergelands 'Grotten' i Slottsparken.

Det er bevart åtte av Sindings verker for fiolin og klaver. Et spesielt verk er hans opus 51, *Scènes de*

la vie, som kan kalles en moderne suite. Fire av de øvrige verkene for fiolin og klaver kalles sonater, tre er betegnet som suiter, og i tillegg finnes da denne suite for solofiolin. De er alle 'klassiske' i formen, og særlig suiteene knytter an til barokkens suiteform både i valg av satser, metriske trekk og kontrapunktisk utforming. Dette var ikke uvanlig på slutten av 1800-tallet, tenk bare på Edvard Griegs «Holbergsuite», og tendensen forsterket seg i den såkalte 'neoklassisismen' på 1900-tallet. Sindings

første suite, kalt «i gammel stil», fra 1888 ble umåtelig populær og måtte også skrives om til en orkesterversjon.

Suite for solofiolin har åpenbart J.S. Bachs partitaer og solosonater som forbilder. Men *Suiten* blir ingen stilkopi. Det er de ytre rammene som er gamle, innholdet, melodisk utforming og harmonikk er Sindings eget uttrykk. Noen av satsene bærer nøytrale titler, men vi gjenkjenner satsen Adagio som en sarabande og Andanten som en variasjonssats – en chaconne med fallende kromatisk basstema. Moderato-satsen er en hybrid, den har elementer av bourrée, men konturene og punkteringene henspiller mer på en marsj.

Sinding komponerte trolig denne suiten rundt 1918. Da suiten skulle trykkes i 1919, var Thomas-kantoren og Bach-formidleren Karl Straube i Norge for å gi konserter og å inspirere til å avholde Bachfester i Ceciliaforeningen. Suiten ble da tilegnet Straube.

Ludvig Irgens-Jensen: Sonate for fiolin og klaver i B-dur.

Ludvig Irgens-Jensen (1894–1969) blir i dag som oftest forbundet med stor orkestermusikk og sanger. Hans monumentale *Passacaglia* (1927) er blitt spilt i de store orkestrene rundt i verden, og han er blitt kalt både en «romantisk neoklassiker» og «neoklassisk romantiker». Hans «dramatiske symfoni» *Heimferd* (1930) fikk et liv som «Olavsoratoriet» også etter anledningen da det ble skrevet: 900-årsfeiringen av kristendommens seier i Norge.

Hans kammermusikk er mer beskjeden i antall. *Klaverkvintetten* (1927) vakte oppsikt i hans ungdom og igjen i de senere år. Men hans fiolinverker ble lenge liggende. Irgens-Jensen var en stillfarende beskjeden mann som ikke promoterte sin musikk. Men venner som hadde spilt eller hørt musikken fikk arrangert oppførelser.

Irgens-Jensen fikk uroppført en *Scherzo* for fiolin og klaver i 1923 (dessverre tapt), og i 1926 var det fiolinisten Arve Arvesen og pianisten Elisabeth Reiss som uroppførte ***Fiolinsonaten***. Men det var en annen venn, fiolinisten Finn Grüner-Hegge, som deltok i skapelsen. Det finnes skisser av deler av fiolinsonaten som kanskje går tilbake til 1913. På den tiden spilte Finn Grüner-Hegge og Irgens-Jensen mye sammen. For seg selv og familien oppførte de alle Griegs sonater, Brahms og Saint-Saëns, og de delte en sterk interesse for Max Regers musikk. Irgens-Jensen komponerte noen småstykker for Finn, og han skal ha styrtet til vennen hver gang han hadde foretatt endringer i sonaten; er dette en forbedring?

Prosessen tok mange år, og sonaten er også stilistisk noe annerledes enn Irgens-Jensens store, mer moderne orkesterverker, og forbildene er tydeligere. Sonaten ble oppført på Nordiske Musikkdager i Stockholm i 1927 og noen ganger utover på 30-tallet. I 1937 ble sonaten innspilt på plate av fiolinisten Helga Løkke og pianisten Robert Riefeling, men opptaket ble aldri utgitt.

Det kom henvendelser om å få oppført sonaten bl.a. i Tyskland. Men Irgens-Jensen hadde kun manuskriptet og vegret seg, kanskje også av politiske grunner. Han var også gjennomgående kritisk til det han hadde gjort; hele livet måtte han stadig forsøke å revidere verkene sine. Irgens-Jensen arbeidet med visse omarbeidelser av sonaten, blant annet tok han ut rondoen. Han syntes sonaten kunne bli vel lang på en konsert, og han ville heller ha rondoen som et eget verk. Men sonaten ble liggende til etter hans død da pianisten Eva Knardahl og fiolinisten Ørnulf Boye Hansen trakk den frem igjen.

Jonas Båtstrand was born in 1973 and comes from Nøtterøy. He studied at The Norwegian Academy of Music and also holds a soloist diploma from the Guildhall School of Music and Drama in London. He has studied with Zakhar Bron, Camilla Wicks and Miguel Negri in Germany, USA and Italy. He has also played for masters such as Ruggiero Ricci and Yehudi Menuhin. He has won several awards during his studies - the Honorary Award in the Sparre Olsen-Competition being one of them.

He was the artistic director and initiator of the *Sommerkonsertene Levende klassisk* in Tønsberg in 2006 and has participated in festivals such as the Oslo Grieg Festival and Cafe de concert festival in Fredrikstad. He has led Fredrikstad Chamber Orchestra in a series of concerts in Norway and Sweden, the Stenungsund Chamber Music Festival 2011, among others.

Jonas is also the artistic director of Christiania Ensemble, whose agenda is to perform unfamiliar works from the golden age of Norwegian musical life. They have for instance performed Sinding and Borgstrøm piano quintets with pianist Christian Ihle Hadland. In 2010 he released his debut album with the premier recording of Hjalmar Borgströms (1864-1925) violin concerto at Simax. It's got great reviews from several Norwegian newspapers and magazines. Together with Helge Kjekshus, Båtstrand revisited Borgstrøm's music on his second album, with the composer's complete works for violin and piano.

.....

Helge Kjekshus (b 1968 in Toronto, Canada) is a Norwegian pianist and at the forefront among Norwegian soloists. He has studied with professor Jiri Hlinka at the Bergen Music Conservatory and Professor Boris Berman at Yale University, New Haven. Prior to this, he received a diploma with the best achievable grade at the Norwegian Academy of Music.

Helge Kjekshus has as a soloist played with leading Scandinavian orchestras such as the Oslo Philharmonic, Bergen Philharmonic and the Norwegian Radio Orchestra. He has played with the Santa Fe Symphony Orchestra in the US, the Bernische Musik Gesellschaft in Switzerland and the St. Petersburg State Symphony Orchestra of Russia. He has held solo concerts in USA, Germany, Poland, Denmark, Sweden, Lebanon, Japan, South Korea and Norway, and performed at numerous international festivals.

Jonas Båtstrand er født i 1973 og kommer fra Nøtterøy. Han er utdannet ved Norges musikkhøgskole og har også solistdiplom fra Guildhall School of Music and Drama i London. Han har studert med Zakhar Bron, Camilla Wicks og Miguel Negri i Tyskland, USA og Italia. Han har også spilt for mestere som Ruggiero Ricci og Yehudi Menuhin. Han har vunnet flere priser i løpet av studietiden, blant annet Æresprisen i Sparre Olsen-konkurransen.

Han var kunstnerisk leder og initiativtager til *Sommerkonsertene Levende klassisk* i Tønsberg i 2006 og har deltatt på festivaler som Oslo Grieg Festival og Cafe de concert festivalen i Fredrikstad. Han har ledet Fredrikstad Kammerorkester ved en rekke konserter i Norge og Sverige bl.a. ved Stenungsund Kammermusikkfestival 2011.

Jonas er også kunstnerisk leder for Christiania Ensemblet, som har som agenda å fremføre ukjente verker fra gullalderen i norsk musikk. De har bl.a. framført Sindings og Borgstrøms klaverkvintetter med pianisten Christian Ihle Hadland. I 2010 gav han ut sin debut-CD med førstegangsinnspeilingen av Hjalmar Borgstrøm (1864-1925) sin fiolinkonsert på Simax, til meget sterke anmeldelser fra bl.a. Aftenposten og musikkmagasinet Klassisk. Sammen med Helge Kjekshus gav han i 2015 ut Hjalmar Borgstrøms komplette verker for fiolin og piano, nok en utgivelse som endte med stor kritiker- og publikumsuksess.

.....

Helge Kjekshus (f. 1968 i Toronto, Canada) er en norsk klassisk pianist i fremste rekke blant norske solister. Han har studert med professor Jiri Hlinka ved Bergen Musikkonservatorium og med professor Boris Berman ved Yale University, New Haven. Før dette avla han diplomeksamen med beste oppnåelige karakter ved Norges musikkhøgskole.

Som solist har Helge Kjekshus spilt med ledende skandinaviske orkestre som Oslo Filharmonien, Bergen Filharmoniske, Kringkastingsorkestret. Han har spilt med Santa Fe Symphony Orchestra i USA, Bernische Musikgesellschaft i Sveits, og St. Petersburg State Symphony Orchestra i Russland. Han har holdt solokonsert i USA, Tyskland, Polen, Danmark, Sverige, Libanon, Japan, Sør Korea og i Norge, og har også opptrådt på en rekke internasjonale festivaler. Helge Kjekshus mottok den prestisjetunge Grieg-prisen i 1998. Han er nå førsteamanuensis i piano ved Musikhögskolan i Piteå, Luleå Tekniske Universitet.

PSC1237

HJALMAR BORGSTRØM
Sonata in G Major for violin and piano ·
Elegie · Berceuse · Serenade · Romanze

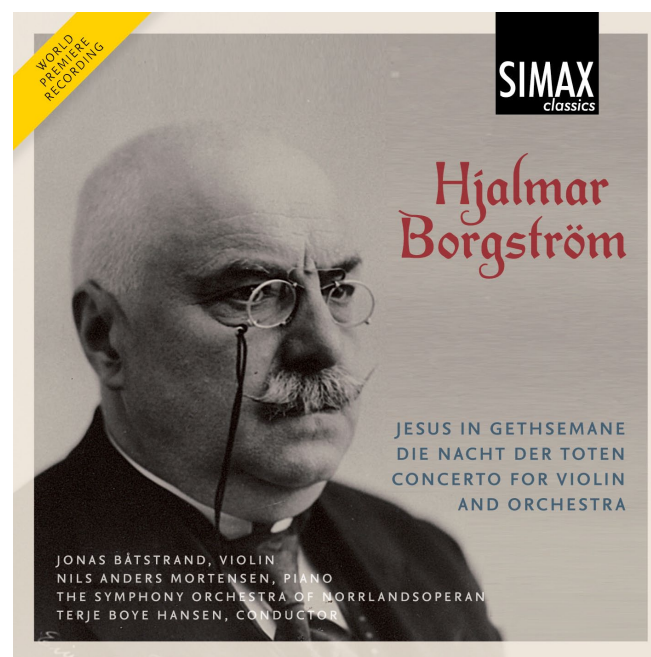
Jonas Båtstrand, violin
 Helge Kjekshus, piano

– *This is music decidedly Classical, and German Classical, in both form and content, although not clearly influenced by that almost contemporary lodestone Johannes Brahms.*

[MIKE ASHMAN / GRAMOPHONE]

– *Djervt og overraskende melodisk komposisjon i godt samspill. [...] en entusiastisk fremføring av Båtstrand og Kjekshus er godt samspilt og fanger den rette klangen av Europa ved forrige århundreskifte.*

PETER LARSEN / BERGENS TIDENDE

PSC1311

HJALMAR BORGSTRØM
Violin Concerto · Symphonic Poems 'Jesus
in Gethsemane' · 'Die Nacht der Toten'

Jonas Båtstrand, violin
 Nils Anders Mortensen, piano
 The Symphony Orchestra of NorrlandsOperan
 Terje Boye Hansen, conductor

– *One couldn't ask for better playing from pianist Nils Anders Mortensen and violinist Jonas Båtstrand in the last two works. With technique to burn, Båtstrand's string tone is simply superb. [...] The recordings are demonstration quality, and present a perfectly proportioned soundstage in the glowing acoustic of the Norrland Opera House, Umea, Sweden.*

BOB MCQUISTEN / CLOFO.COM

Recorded 3-5 January and 1-2 March in Jar kirke
Producer, engineer and editor: Jørn Pedersen
Piano technician: Thron Irby

Liner notes: Arvid O. Vollsnes
Translation: Beryl Foster
Cover design: Martin Kvamme

Released with support from Norsk kulturråd and Musikernes Fellesorganisasjon

PSC1335
©&® 2017 Grappa Musikkforlag AS
All trademarks and logos are protected.
All rights of the producer and of the owner
of the work reproduced reserved. Unauthorized
copying, hiring, lending, public performance
and broadcasting of this record prohibited.
ISRC: NOFZS1735010-120

LUDVIG IRGENS-JENSEN
1-4 VIOLIN SONATA IN B FLAT MAJOR

..... 33:13

JOHAN HALVORSEN
5 CAPRICCIO. ALLEGRO DE CONCERT, OP. 9

..... 07:11

CHRISTIAN SINDING
6-12 SUITE FÜR VIOLINE SOLO, OP. 123

..... 27:35

Jonas Båtstrand, violin
Helge Kjekshus, piano

7033662013357

NORSK
KULTURRÅD

ISRC: NOFZS1735010-120

WWW.SIMAX.NO · SIMAX@GRAPPA.NO
ALL RIGHTS RESERVED GMF

SIMAX
classics

PSC1335 · TT 67:59

©2017 GRAPPA MUSIKKFORLAG AS
©2017 GRAPPA MUSIKKFORLAG AS